

Het microklimaat

Stijn Meuris over TAZ-verwante zaken

Het microklimaat bestaat en het situeert zich ter hoogte van de Belgische kust. Meer bepaald in Oostende. Nog meer bepaald; exact daar waar de TAZ-activiteiten plaatsvinden. Ukkel heeft vastgesteld dat het weer er lichtjes beter is dan in de rest van het hinterland. Warmer, minder turbulent en met een iets hogere luchtvochtigheid. Minder last van depressies ook. 't Is vreemd, maar 't is zo; Theater aan Zee genereert een eigen afgeschermd bel met daarin een beter klimaat.

Ik had zo al mijn vermoedens, want als je van de E40 richting Oostende rijdt, dan zie je dat microklimaat letterlijk hangen. Het hangt voorbij Jabbeke. Soms, als de wind oostelijk is, hangt het al iets vroeger, maar het hangt nooit eerder dan Brugge. Nauwelijks zichtbaar doorheen een bevuilde voorruit, maar toch: vanaf de splitsing van de E40 in de A10 bemerkt de scherpzinnige waarnemer een verdunning van de lucht, een eerder kobaltblauw gekleurde tint aan het firmament. Een transparante koepelvormige uitsparing in de onderste luchtlagen. D'r bestaan naar het schijnt foto's van, maar die zijn eerder van matige kwaliteit.

Let daarbij dan ook eens op de temperatuurindicator in je wagen. Die geeft één tot anderhalve graad Celsius extra aan. Net dat ene tikkie meer om zonder besognes en met de aderen wijdopen het epicentrum te penetreren. Het microklimaat, jawel. Enkele kilometers verder rij je d'r in. Zomaar ineens en eigenlijk ook zonder plotse overgang. Het binnenrijden van het microklimaat gaat doorgaans gepaard met een onmiddellijk aanvoelen van welbehagen en een nauwelijks meetbare suggestie van een warme opwelling, maar verder dient u geen spectaculaire wijzigingen in het lichaam te vrezen.

Naar verluidt bestaan er binnenin het microklimaat nog kleinere enclaves waar het klimaatverschil nog meer uitgesproken aanvoelt. Zo ga ik me d'r straks persoonlijk van vergewissen of het kwik stijgt in Café Koer tijdens het optreden van Lady Linn and Her Magnificent Seven en in de NMBS-Loods tijdens de voorstelling van *Aus der Tiefe* door het Buda kunstencentrum. Ik ben er welhaast zeker van.

Uw klimatoloog, Stijn Meuris

Handschoen in de linker-, ganzeveer in de rechterhand: Simon Allemeersch maakt *De bokser en de dood*

'Boksen is als poëzie'

We treffen Simon Allemeersch aan terwijl hij, een kop koude koffie in de hand, wat voor zich uit staat te staren in de medewerkerstent. Wanneer we hem aanspreken lijkt hij uit een andere wereld op te schrikken: 'Ik ben voor het eerst in dagen gewassen – je kunt niet geloven hoe goed dat voelt.' Excuseer? De TAZ-laureaat van vorig jaar zit duidelijk in hogere sferen, of dat een tijdelijke dan wel een permanente toestand is blijft tijdens ons gesprek onduidelijk.

Vorig jaar werd je laureaat met *Marre de boire*. Je speelt die voorstelling na een jaar nog steeds – zit er intussen geen sleet op?

Allemeersch: 'Nee, integendeel: het is juist fijn om de voorstelling beter te leren kennen. Ik vond het op school soms frustrerend om op drie maanden tijd iets te maken en het dan maar vier keer te spelen. Voorstellingen kunnen eigenlijk pas groeien eens alles er stáát: dan kan je met de voorstelling beginnen leven, dan pas wordt het fijn. Het vreemde is dat ik zelfs in de eenvoudige handelingen van *Marre de boire* – het trekken aan touwtjes – een bewustzijn bereik dat ik voorheen niet kende. De concentratie waarmee je aan die touwtjes trekt wordt iedere voorstelling intenser. Daarmee kun je dus heel lang bezig zijn.' (lacht)

Was de prijs voor jou een zegen of eerder een vloek?

'Toch wel een zegen. Het leukste is dat ik door die prijs in staat ben om op dezelfde plaats, in dezelfde omstandigheden iets nieuws te tonen - plots kan ik een verhaal vertellen dat breder is dan één voorstelling. Voor een rechte heb je twee punten nodig, om een parcours af te leggen twee voorstellingen. Het enige nadeel is dat de mensen nu denken dat ik geld heb.' (lacht)

Vormt die lijn tussen jouw punten een rechte of een kromme? In hoeverre is *De bokser en de dood* een verlengstuk van *Marre de boire*?

'In *Marre de boire* was de klankkleur melancholisch, traag, poëtisch. Ik vond het interessant om deze keer te proberen die poëzie op te roepen in haar tegendeel – in het brute, het krachtige. Op die manier zijn we bij de figuur van Arthur Cravan beland.'

Cravan was een dichter-bokser – dat moet een excentrieke combinatie zijn.

'Het was juist die ongewone combinatie die me aantrok. Een van Cravans principes is bijvoorbeeld dat er geen verschil is tussen zijn gedichten – die eigenlijk niet zo geweldig zijn, daar hebben we dus niets mee gedaan – en zijn gevechten in de ring. Boksen is als poëzie schrijven, poëzie schrijven zou moeten zijn als boksen. Vandaar ook het credo 'Waarom zoudt ge de pels van de vos dragen en niet zijn ingewanden?' Waarom probeer je altijd het mooie, het uiterlijke te tonen – waarom niet ook eens het lelijke, het inwendige tentoonstellen? In het brute, in het krachtige ligt ook poëzie verscholen.'

Hoe ben je die figuur op het spoor gekomen?

'Het beeld van de bokser stond me al van bij het begin voor ogen. Ik ben informatie beginnen verzamelen over boksers die mij intrigeerden: Mohammed Ali, de Tarzan van Gent, Marcel Cerdan en dus ook Arthur Cravan, die laatste op aanraden van Ben Benaouisse. Wist je dat de beroemde boksmatch die Jan Hoet in 1999 tegen Dennis Bellone speelde gebaseerd was op een performance van Cravan? Cravan had indertijd de toenmalige wereldkampioen uitgedaagd voor een gevecht, waarna de man hem in anderhalve ronde finaal het ziekenhuis insloeg. Cravan vertrok naar Amerika en stapte daar in een kano om op de Golf van Mexico op te varen. Er is nooit meer iets van hem vernomen.'

Tragisch.

'Inderdaad. Cravan was een heel charismatische figuur, maar eigenlijk is hij in alles mislukt. Veel van die sterke figuren hebben dat. John Massis is het typevoorbeeld: de sterke man die het leven niet aankan.'

Wat komt het logo van de kever bij je voorstelling doen?

'De kever komt voor in het begin van *De bokser en de dood*, maar ik vind het ook gewoon een mooi beeld. Eigenlijk is zo'n beestje een perfecte mechanische machine.'

Een verwijzing naar Jan Fabre?

'Jan wie?' (lacht)

De bokser en de dood, op vr 27 (19u30), za 28 (15u) en zo 29 en ma 30 (15u en 19u30) juli, Cultuurpakhuis Oostende.

TAZETTE

EDITIE # 02 VR 27/07

GRATIS - V.U. LUC MUYLAERT, VAARDIJK ZUID 31, 8432 LEFFINGE

Foto: Thomas De Meyer

TAZ achter de schermen: stressmanagement vanuit de cateringtent

Sfeerbeheer op TAZ

Op Theater aan Zee lopen mensen rond met onverwachte gaven, zoals de bevallige Kris Sterckx van de catering – bevallig ja, zelfs met een slagmes in de hand. Kris staat niet alleen in voor het snijden van alles wat los en vast zit, maar zij vormt eveneens in haar eentje het psychologische bijstandsteam van de TAZ-crew. Groot was onze verbazing toen wij naast ons groezelig redactielokaal een 'sociaal secretariaat' ontdekten, waar uitgeteerde medewerkers en instortende artiesten terecht kunnen voor een consultatie. TAZ-coördinatoren Stefan Tanghe en Luc Muylaert waren alvast de eerste patiënten, en zij omschrijven Kris' bijstand als 'zeer belangrijk'. Over hun kwalen wil Kris plichtsgetroou niet te veel uit de biecht klappen. 'De meeste patiënten willen anoniem blijven', verzucht zij. Zij demonstreert ons een complex gadget: 'Een authentieke NASA-stressbal, die normaalgezien enkel door astronauten wordt gebruikt. Maar voor Luc en Stefan was het de enige remedie.' Het vreemde voorwerp wentelt als een gloeiende toverbal in haar handen. In haar kantoor ontdekken wij voorts een halfdode goudvis – 'dieren zijn een belangrijk onderdeel van de therapie' – en, om overduidelijke redenen, een spel mens-erger-je-niet. Kris' bijstand is gratis voor TAZ-medewerkers, anderen moeten in de buidel tasten – hoe diep, dat wil zij ons niet verklappen. 'En als jullie me nu willen excuseren, de patatten staan op.' En ze snelt weg, het slagmes flikkerend in de hand. (EC)

TAZETTEKLAP

* Politiebezoek in Café Koer gisteren tijdens het optreden van Revenge88. Wij dachten dat het om slechtesmaakalarm ging, maar het bleek om enkele klachten over geluidsoverlast te gaan. Veel problemen leken beide heren agenten daar niet van te maken, want vijf tellen later stonden ze gemoedelijk een colaatje te drinken met festivalcoördinator Luc Muylaert.

OPROEP: De Tazette-crew blijft – net als vorig jaar – verlekkerd op allerhande al dan niet grappige weetjes over het festival, roddels, smeugige details over het privé-leven van TAZ-medewerkers enz. Kom het in ons oor fluisteren of stuur het naar dagkrant.taz@tartart.be. Indien gewenst is anonimiteit verzekerd!

Paradise lost voor gevorderden

Bonanza

Holoceen 3: Bonanza is een film. Er komen geen acteurs aan te pas, geen live dialogen, slechts een minimale belichting en scenografie. Toch is dit werkstuk van het Antwerpse kunstenaarscollectief Berlin (Bart Baele, Caroline Rochlitz en Yves Degryse) intelligenter geregisseerd, bevat het meer drama, is het kortom sterker theater dan theater dikwijls is. *Bonanza* gaat van start als een onschuldige documentaire, om zich vervolgens op kousenvoeten te ontwikkelen tot een sociale thriller.

Na *Jerusalem* en *Iqaluit* is *Bonanza* het derde deel van de Holoceen-cyclus, waarin Berlin filmisch-theatrale stadportretten maakt. Niet-alledaagse samenlevingen staan in deze cyclus van het heden (het holoceen is ons huidige geologisch tijdperk) centraal. Het verlaten mijnwerkersstadje Bonanza, te midden van de Rocky Mountains, is officieel de kleinste stad van de staat Colorado: het telt zeven inwoners, genesteld in vijf huizen. In de glorie-dagen van de *gold rush* zou het stadje volgens een van de bewoners tot 12.000 inwoners geteld hebben, naast 13 bordelen en 'geen enkele kerk'. Naar die glorie-dagen verwijst ook de naam: de kreet *we hit the bonanza* betekende zoveel als de ontdekking van een rijke goud- of zilverader.

We zien beelden van het ongerepte, ruwe landschap, begeleid door onschuldig vogelgezang. Vijf naast elkaar geplaatste schermen zoemen langzaam in op de vijf huizen die Bonanza telt. Hoewel ze maar met zeven zijn, lijken de inwoners vrij geïsoleerd te leven. De bewoners geven hoog op over de rust, de vrijheid, de weidsheid van de natuur. Voor de een betekent Bonanza 'de totale vrijheid om te doen wat hij wil', een ander heeft het over de afwezigheid van deadlines en agenda's. 'Af en toe bellen we iemand op om zeker te zijn dat de wereld nog niet vernietigd is', grapt een derde – los van God en de rest van de wereld moet dit Bonanza wel het aards paradijs zijn. Toch schuilt er tijdens deze idyllische introductie al een addertje onder het gras: 'Geloof niets van wat je hoort en maar de helft van wat je ziet', waarschuwt een inwoner met een bittere grijns – de toeschouwer weet op dat moment nog niet hoezeer hij die raad ter harte moet nemen.

De échte afbrokkeling van de paradijselijke illusie begint met een conflict in de gemeenteraad. Onenigheid rond de verkiezing van de burgemeester maakt de tongen los. De subtiele montage en slimme beeldregie onthullen beetje bij beetje de ware aard van de beestjes in Bonanza. 'Hoe kleiner de stad, hoe meer onenigheid' klinkt het, en de zeven geven zichzelf hoe langer hoe meer bloot als egoïsten en opportunisten, gedreven door jaloezie en kleinzielige vetes. De spanningen escaleren tot conflicten waarbij afpersing, bedreigingen en verdachtmakingen niet ontbreken. De kracht van *Bonanza* zit hem in de sluipende traagheid waarmee het paradijs van de vrijheid ontmaskerd wordt als een verstikkende hel waaraan zelfs de Vlaamse katholieke dorpen van weleer niet kunnen tippen. De naast elkaar geplaatste schermen verbeelden ook scenisch de onmogelijkheid van de zeven om samen te leven: zo dicht bij elkaar en toch in hun eigen hokje, in hun eigen mentale patroon. Bovenop de schermen is het stadje nagemaakt op een koperen maquette – een verwijzing naar de teloorgang van een plek waar eerst goud en zilver, later enkel nog koper werd gedolven. Echt hallucinant is echter de sociale teloorgang van deze gemeenschap: de 'totale vrijheid' waarover leeft pas in het hoofd van de mensen – en deze inwoners zijn allesbehalve vrij. Berlin weet zeer goed waarom het deze film in de theaterzalen speelt. Niet alleen creëert een theatercontext de rust en de tijd die nodig is voor de ontwikkeling van deze dramatische plot, ook de scenische omkadering is niet zo onbelangrijk als op het eerste gezicht gedacht. *Bonanza* is een slim gemaakte, bij wijlen hilarische en toch zo schrijnende *Paradise lost*.

(EC)

Vanaf za 28/7 t.e.m. ma 30/7 om 15u, 17u, 19u en 21u in 't Bosjoenk.

TAZ TELEX

* Weersvoorspelling voor vandaag: overwegend droog en wisselend bewolkt. Aan zee liggen de maxima rond 19 à 20 graden. Volgende nacht krijgen we geleidelijk aan regen of buien.

* Vanaf vandaag kan je de Tazette én de uitgebreide versies van enkele Tazette interviews en recensies ook lezen op de website www.theateraanzee.be.

* De voorstelling *Boris Isnietch* van Danie Jordens is geschikt voor kinderen vanaf 8 jaar, en niet vanaf 4 jaar, zoals in de TAZ-brochure staat.

* Alle tickets voor de voorstellingen van vandaag zijn uitverkocht!

PROGRAMMA STABILISÉ vandaag: *Benidorm a go-go*

- * Gekke bingo-namiddag om 15u30u – Presentator Han Coucke
- * Tussendoor plaspauzes met optreden van 'Bijna Willem Vermandere'
- * Miss Amalia doet 'de ballen'
- * Vanaf 14u dj Marcel (radio Melinda)
- * Congolese maaltijd vanaf 17u30

Fami - lie - ie - ie!

Het beroemde Leopoldpark is ook dit jaar door TAZ omgetoverd tot familiepark. U kunt er samen met uw kroost, uw neefjes en nichtjes of uw kleinkinderen terecht voor ganse namiddagen vertier van de bovenste plank. Op het redelijk fantastische *Mijnheer Porselein* (4+) van Studio Orka en het zwaar onderschatte *Boris Isnietch* (8+) van Danie Jordens na zijn alle voorstellingen gratis. Gaat dat zien, 1000 zonnen en garnalen nog aan toe!

Inspinzatie All-round is gedurende deze editie twee maal van de partij. Een keer met haar ondertussen op TAZ wereldberoemde *Riddershow* (4+, zie foto), maar dit keer *by night*. Ook met *Freeze!* (4+), een improvisatievoorstelling, veroveren de Inspinzaties gegarandeerd menig kinderhart. +++ Op en top Oostends: *IJslandse trollen* (4+), poppen –en figurentheater van Ahoy, vertelt het verhaal van de scheepjongen van de IJslandvaarder *Amandine* (die groene boot op de Visserskaai, vlakbij café Koer) die op de laatste reis van het schip wordt achtergelaten op IJsland en daar allerlei knotsgekke avonturen beleeft. +++ Niet te missen: *Aai lov joe, by by* (4+) van Theaterhuis waarin u de capriolen van Aagje - voor haar leeftijd een heet kraam, dat kunnen we u al zeggen -, Mark en Jan kunt volgen en waarbij *love in the air* is. +++ Ook: *Fleur* (4+) van Tweelicht en Zoon over Fleur die naar jaarlijkse gewoonte op bezoek gaat bij boemi en boempi, maar vaststelt dat boemi er niet is +++ En verder: *Pak lekker alles* (4+) van Nomad Theater, waarin Boris ontdekt dat de Aarde zwanger is (we willen er niet aan denken hoe dat gebeurd is, al wij zouden wel eens willen weten wie de vader is) +++ Poeti is een gek en levenslustig meisje – gewoon geschift, noemen wij dat – en samen met papa en oma, haar pluchen vriendjes en een echte robot ontdekt ze de straat in euh... *Poeti ontdekt de straat met papa en oma* (4+) van Cheeru Mampaey.+++ Wie houdt van geheimen moet dan weer als de gesmeerde bliksem naar *Replay of the secret garden* van Hamish en Flamish. Meer verklappen we lekker niet. +++ Tot slot: *Equipe B*. Bernard Senny en Bernard Boudru leven zich uit en veranderen beurtelings in slangenmensen, tovenaars, fakirs en nog duizend en een andere dingen. Rest ons enkel nog: u, uw kroost, uw neefjes en nichtjes of uw kleinkinderen veel plezier te wensen!

(MV)

Programma, data en uren: www.theateraanzee.be

Wim Opbrouck geschetst

Ondertussendoor, tekeningen van Wim Opbrouck, van 28/7 tot 4/8 tussen 14u en 17u te zien in Art Residence Beau-Site. Toegang: gratis.